

Но какъ е чуждо
и не е нужно тука,
съвсемъ забравено
това поле!

Една ржка изхвърли на боклука
идилиитѣ съ синьото небе.
Защото мигъ на нѣкаква заблуда,
защото мигъ съ размекнато сърдце,
би значело напраздно да загубишъ
работнитѣ си
жилави
ржце.

И въ този шумъ
и грѣсъкъ на машини
ще трѣбва напременно да крещишъ,
да могатъ думитѣ
разбрано да преминатъ
пространството което ги дѣли.

И азъ крещѣхъ години —
цѣла вѣчностъ...
Долавяхъ, че и другитѣ крѣщятъ —
машинитѣ,
завода
и човѣка
отъ най-затуления
тъменъ кжтъ.

И този крѣсъкъ стана сплавъ,
съ която
бронирахме живота си така,
че сложишъ ли му
пржтъ въвъ колелата —
ще счупишъ своята ржка...